

Følgen vilde for Forbrugerne i det væsentlige blive den samme, medens Fordelen i det første Tilfælde gik i de private Spekulanter og Opkøberes Lommer, i det andet i Statskassen. Spørgsmaalet er altsaa dette: Skal Fordelen gaa til de private eller til Statskassen? Her er Svaret for mig ikke tvivlsomt, den bør selvfølgelig gaa til Statskassen. Men hvor man saa skal sætte Prisen, er jo et Spørgsmaal, hvorom man kan tale i et Udvalg. Jeg mener, det er et Spørgsmaal, der slet ikke skal afgøres efter principielle Grunde, men efter rent praktiske. Prisen skal efter min Mening sættes saa højt, som det er muligt, for at Produktet kan blive solgt, og der har den højtærede Finansminister formodentlig ment, at 10 Kr. var det højeste, man kunde gaa til. Der er maaske andre, der mener, at man kunde gaa højere, men det er et Hensigtsmæssighedsspørgsmaal, man kan tale om.

Den anden Hoveddel af Lovforslaget drejer sig om den tekniske Spiritus, dels den denaturerede og dels den ikke denaturerede Sprit, som anvendes i teknisk Ojemed. Ved Afgiften af denne Spiritus mener Finansministeren at kunne indvinde 3 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Nu vilde det være ganske malplaceret at fremføre de almindelige Betragtninger vedrørende teknisk Spiritus, som vi tidligere har anset for rigtige her i Tinget. Den Gang vi fritog den Spiritus, som denatureres under Toldvæsenets Kontrol, og som ikke kan anvendes til Drikke, for Afgift, idet vi fastsatte, at Afgiften skulde tilbagebetales, mente jeg og vistnok alle, at det var et betydeligt Fremskridt, der her var naaet. Vi gik jo derved videre ad den Linie, som vor Toldlovgivning, særlig Toldloven af 1908, har fulgt som et Hovedprincip: i saa stort Omfang som muligt at fritage Produktionsfornødenheder og Hjælpestoffer for Afgift. En lignende Tankegang var aabenbart raadende i det Skattelovforslag, Finansministeren fremsatte i Foraaret, thi deri foresloges det, og det blev ogsaa vedtaget af Rigsdagen, at den Spiritus — her drejede det sig altsaa om ikke denatureret Spiritus —, som udleveres under tilstrækkelig betryggende Garanti til teknisk Anvendelse, ikke skulde bære den beskedne Tillægsafgift, der var Tale om i Loven. Vi gjorde ved Vinloven den Undtagelse herfra, at den Spiritus, der anvendes til Forskæring af Vine, og som særlig anvendes i Frugtvinfabrikationen, skulde bære Tillægsafgiften. Nu vil man gaa et Skridt videre, idet man for det første halverer Afgiftsfritagelsen for

den denaturerede Sprit og for det andet fastsætter, at ogsaa den ikke denaturerede Sprit, der udleveres til teknisk Brug, skal bære Tillægsafgiften i Henhold til Loven af 17. Marts 1917. Som sagt, de Betragtninger, som tidligere maatte melde sig, og som afgjort maatte tale imod en saadan Bestemmelse, gælder som Regel ikke mere. En af Hovedgrundene til Ønsket om at fritage Raa- og Hjælpestoffer, deriblandt ogsaa denatureret Spiritus, for Afgift var jo at lette Industriens Konkurrencevilkaar med Udlandet ved at gøre de Stoffer, som den nødvendigvis behøver til sit Arbejde, saa billige som muligt. Anvendelsen af denatureret og anden teknisk Spiritus er meget mangfoldig, idet Spritten bruges i talrige Fabrikationer. Man kan nævne Eddikefabrikationen, Fabrikationen af forskellige Apotekervarer, Krudtfabrikationen og mangfoldige andre, det er ikke muligt at specificere dem. Nu da vi mangler Petroleum og Brændsel, kommer man ganske naturligt ind paa den Tanke at benytte Sprit i langt højere Grad end tidligere til Motordrift, Kogning og Belysning. Det første Hensyn: at gøre Hjælpestofferne saa billige som muligt, er jo ikke saa stærkt som tidligere, da der nu praktisk talt ikke er Tale om Konkurrence med Udlandet. De ganske abnorme Forhold, hvorunder vi lever, med Udførselsforbud i Massevis i Lande, der tidligere har konkurreret med os, gør, at dette Synspunkt ikke spiller den Rolle, som det tidligere har gjort. Derimod spiller det andet Hensyn, jeg nævnede, at bruge Sprit i Stedet for Petroleum til Motordrift, Belysning og Kogning, netop en stor Rolle for Tiden, og det kan derfor være Tvivl underkastet, om det er rigtigt at sætte Skatteskræen i Gang overfor et Stof, der skal benyttes som Erstatningsstof for noget, som vi bittert savner i hele vort daglige Liv og for øvrigt ogsaa i vort Næringsliv. Dette er noget, som maa underkastes en nærmere Undersøgelse. Jeg antager, at det Synspunkt, der har været lagt til Grund, er det, at det er Kornvarer, som bruges til Fabrikationen, og da Samfundet meget daarligt kan undvære disse Kornvarer, maa det have en Erstatning for dem. Forudsat altsaa, at Indenrigsministeren følger Finansministeren i at lade de 400,000 Liter gaa ud som Drikkebrændevin, kan jeg fuldt ud give mit Samtykke til, at vi beskatter denne saa stærkt som paa nogen Maade muligt. Spørgsmaalet om Beskatningen af den tekniske Spiritus mener jeg, vi maa overveje nærmere i Udvalget, og